

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Omkring Kap Horn

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 455. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann06tom-shoot-idm140199753199456/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

jeg fik Penge, og jeg fik fat i Hundebærbæren, og saa om Aften kom Pigen og søgte mig op paa mit Logis.

Jeg har ingen Penge, sa'e jeg til hende, og „Munter“ dér er syg; Du faar gaa alene!

Skidt med Penge, sa'e hun, og skidt med Hunden. Du er en sød en; kom og la' os gaa!

Og jeg gik med hende, og hun trakteredede paa mig, og jeg kom hjem til Hunden, og den var saa grumme daarlig.

Saa tog jeg den blaa Vest og Hatten og Fjerstøvlerne, og af Sted til Marskandiseren og Hundebærbæren. Og da jeg havde faaet ham hjem med mig og alene, saa tog jeg ham i Nakken og klemte godt til, og sagde ham, at jeg selv var et stort Asen, men Hunden dér skulde han gøre rask for mig, ellers kom han aldrig til at lapsaive Hunde mere i sine Dage.

Han peb og bad for sig, og han vrøvlede en hel Mængde, men til sidst mente han, at Hunden dog maaske havde Klirrafteberen, og at det var bedst, hvis jeg straks rejste hjem med den dér, hvor den havde hjemme.

Se det var der Rimelighed i. Og jeg tog den fine blaa Jakke, og af Sted til Marskandiseren. Og jeg fik ti Mark Banko i Penge, og en gammel graa Kavaj i Bytte med lange Skøder, som slæbte efter mig; og saa stak jeg af om Aften fra Logis'et med „Munter“ indenfor Kavajen til Lübeckerbanegaarden, og jeg tør sværge paa, at ingen holdt mig for en Sømand, der havde været paa lange Rejser.

Og i Lübeck hulede jeg mig om Bord med Damperen hjem; og underligt nok var det, at jo nærmere vi kom Falsterbo, jo bedre blev det med min Rejsekammerat. Den havde formelig faaet klare Øjne igen, og den slikkede min Haand og saa' paa mig, og jeg maatte slaa mine egne Øjne ned og tænke ved mig selv, at vi Mandfolk er nogle meget svage Personer, og at det er meget nemmere at sælge sine gode Klæder og stikke af, end at blive og tage sin Tørn.

Men da jeg saa kom gaaende hjem langs Stranden med „Munter“ bag efter mig i Hælene, saa raabte alle Folkene, som stod ude og stampede Orm:

Haløj, hvad er det for en Mormonpræst dér kommer?

Det er mig! svarede jeg og trak op i Skøderne.

Aa nej vel! raabte de. Det er en smuk Stortrøje, Du har lagt Dig til. Har den ogsaa været omkring Kap Horn?

Ja hele tre Gange, sa'e jeg. Spørg bare „Munter“; for den Hund farer aldrig med løs Tale!

Og saa gik jeg hjem hos den gamle og byttede Frakke med ham.